

de baade formelt og reelt kunne passes ind deri. Følgen er, saa vidt jeg kan se, ogsaa bleven den, at dette Lovforslag, naar det vedtages uforandret, vil fremkalde en Mængde Tvivl og en Mængde Besvær baade for praktiske og teoretiske Jurister og bringe en stor Usikkerhed ind i vor Strafferetspleje, navnlig i mange Henseender en forunderlig Uforholdsmæssighed i Straffen for de forskellige Forbrydelser. Da det ikke har været muligt at gennemføre Forslaget om Nedsættelse af Udvalgte, der kunde skride til en grundig Behandling af det hele, har jeg ment, at det ikke vilde være til nogen Nytte, om jeg i en lang Række Ændringsforslag fremsatte alle de Indvendinger, formelt og reelt, som jeg har mod Lovforslaget. Jeg har derfor nøjedes med blandt de Punkter, der især have stødt mig, at udvælge nogle faa og der stille Ændringer, idet jeg har ment, at det dog vilde være muligt derved at give Tinget et Begreb om, hvorledes Lovforslaget paa mange Punkter kommer i et underligt, besynderligt, næsten fantastisk Forhold til den bestaaende Retspleje.

Det første af disse Ændringsforslag angaar § 7. Denne Paragraf foreskriver, at naar det er en Udlænding, der har forset sig efter de noksom omtalte Bestemmelser i Forslaget om Voldsforseelser og deslige, og han har været straffet to Gange i Løbet af 5 Aar, kan han udvises af Danmark, naar han bliver dømt 3die Gang uden Hensyn til Betingelserne i Straffelovens § 16. Naar man omskriver det for at gøre sig det klart, hvad det betyder, vil det sige, at en Udlænding, der har gjort sig skyldig i det nævnte Forhold, kan udvises, om han end har været her i 50 60 Aar, har stiftet Familie, har et Erhverv her og er fuldstændig fremmed for ethvert andet Samfund end det danske. Det er en Forholdsregel, man dog vistnok ikke kan nægte er overmaade haard. De lærde ere noget uenige om, hvorvidt man kan sige, at den, der bliver udvist ved Dom, ogsaa i den Henseende lider nogen Straf, hvorvidt altsaa Udvisningen er en egentlig Straf. Det skal jeg ikke komme ind paa at drøfte, men vist er det, at den, der rammes deraf, føler Udvisningen, enten det er en Straf eller ej, lige saa haard

som en Straf og vistnok efter Omstændighederne som en ganske overmaade stor og uforholdsmæssig Straf, der maaske ødelægger hele hans Liv. Det er saa meget mere haardt, som det mulig er en ganske ringe Forseelse, der medfører dette. Det er muligt, at den Forbrydelse, hvorfor han dømmes 3die Gang, altsaa Vold mod sagesløs Person, ikke er andet, end at han i Hidsighed f. Eks. har slaæet en Mand en paa Siden af Hovedet uden at tilføje ham Saar eller Skade. Denne Forseelse, som i og for sig ikke er saa uhyre stor, vil være tilstrækkelig til, at en Mand, som har levet blandt os fra sin spædste Barndom og maaske nu har naaet en høj Alder, bliver udvist af Landet. Naar man tager Paragraffen saaledes, som den staar her, er det egentlig endnu værre end det, jeg her sagde. Der staar nemlig i § 7 saaledes: „Naar en Udlænding, som i Løbet af 5 Aar to Gange er idømt højere Straf“ o. s. v. Tænke vi os det Tilfælde — og naar man vil kritisere, tænker man sig gerne de værste Tilfælde —, at en Udlænding for Vold mod sagesløs Person er straffet med højere Straf end simpelt Fængsel, f. Eks. da han var i 20erne to Gange med 1 Aars Mellemlum, og derpaa lever skikkeligt og ærligt og pænt, til han bliver 60—70 Aar, hvorpaa han i Hidsighed slaar en Mand en paa Øret, saa kan han udvises af Landet. Hemmeligheden er den, at der staar „i Løbet af 5 Aar“. Jeg antager, man ikke er vis paa, at der skulde staa „i Løbet af de sidste 5 Aar“. Jeg antager det, thi ellers vilde det have været aldeles uforholdsmæssigt og urimeligt, men det vilde gøre en meget væsentlig Forskel. Jeg er ikke vis derpaa, thi i § 8, hvor der er et lignende Forhold, staar ganske rigtigt: „i Løbet af de sidste 5 Aar“, og i § 5 staar det samme Udtryk. Efter den gældende Lovfortolkning mener man jo nu, at naar man gentagne Gange bruger samme Udtryk og saa paa en Gang afviger derfra, saa er det, fordi der skal være en særlig Bestemmelse, fordi der skal være en Forandring. Jeg bemærker altsaa, at dette Forhold at udvise en Mand uden Hensyn til, hvor længe han har været her, er en i sig selv urimelig haard og inhuman Bestemmelse, naar den som efter § 7 kommer til Anvendelse uden Hensyn